

Nekonečná

Jan Kalousek

Půvabů zbytky,
na krku třpytky,
co kdysi urvala od rybářů.
Tančila divoce,
vrásky rok po roce
do tváře vepsaly jediný přání.
Nekonečná,
na židli z proutí
jen tak se kroutí,
rozdává smích.
Nekonečná,
čas není mírou,
když černou dírou
odlétá.
Do pizzy na kecy
a vanu na věci.
Podzim se na větvích kolíbá.
Seděj tam do židlí
pomněnky nastydlý.
Z pohárů dopíjí
poslední přání.
Nekonečná,
na židli z proutí
jen tak se kroutí,
rozdává smích.
Nekonečná,
stranou od lidí,
trochu se stydí,
když jsou dny blíž
pohádkám.